

VOORLEESVERHAAL

Groep 1/2: Verhaal 4

YASMIN EN JOEP IN DE TOREN

Het is bijna drie uur. Yasmin en Joep zijn op weg naar de toren bij het pleintje in het dorp. Ze gaan rozijntjes eten op het bankje en kijken of de klok weer drie keer zal slaan als het drie uur is.

Even later zitten de kinderen op het bankje en eten telkens één rozijntje, allebei tegelijk, zoals ze dat altijd doen. Als de rozijntjes op zijn, heeft de klok nog steeds niet geslagen. Zou het nog steeds geen drie uur zijn? Yasmin en Joep wachten en wachten.

‘De tijd is voorbij,’ zegt Yasmin. De klok slaat niet. Ik heb geen zin meer om te wachten.’
‘Nog even!’, zegt Joep. ‘Misschien gebeurt het nog.’

Ze wachten nog een even maar Yasmin wordt hoe langer hoe ongeduldiger. ‘Kom, we gaan naar de eenden,’ zegt ze. Ze is al van het bankje gesprongen. Joep wil ook opstaan maar dan begint dat muziekje opeens weer, het komt uit de toren.

‘Het begint!’, roept Joep. ‘De klok gaat slaan!’

De kinderen wachten tot het muziekje ophoudt en de klok gaat slaan, maar dat gebeurt niet. Het muziekje wordt steeds groter, met steeds meer geluiden, van tingel tangel gaat het naar ting ding dong bom bam dingel dongel pling plong boing, steeds sneller, steeds vrolijker en wilder en woester! Yasmin en Joep kunnen niet stil blijven zitten, ze moeten dansen, ze huppelen over het pleintje en ze draaien in de rondte, het lijkt wel of ze betoverd zijn.

Dan stopt de muziek eindelijk. ‘Poehhhhhh,’ zegt Joep, ‘wat raar is dit!’

‘Kijk!’ Yasmin pakt zijn arm. Ze wijst naar de toren, daar zit een deur in en die deur gaat langzaam open. Nieuwsgierig kijken de kinderen om een hoekje van de deur maar ze zien niemand.
‘Hallo,’ roept Joep. ‘Is daar iemand?’ Geen antwoord. Ze gaan naar binnen en zien een stenen trap omhoog gaan, de toren in.

Zonder erbij na te denken gaan Yasmin en Joep de trap op, die draaiend omhoog gaat, helemaal naar de top van de toren. Eindelijk zijn ze boven. Ze zien een klein houten deurtje dat op een kiertje staat. Yasmin duwt ertegen en dan zien ze een kamertje en in dat kamertje zit een mevrouw achter een soort hele rare houten piano met stokken. De mevrouw lacht vriendelijk.

‘Kom maar binnen kinderen, ik zat al op jullie te wachten,’ zegt ze. Yasmin en Joep zijn niet bang, de mevrouw kijkt zo aardig. ‘Vonden jullie de muziek mooi?’ vraagt ze.

De kinderen knikken. ‘Heel mooi! We moesten dansen, we konden niet ophouden! Is het tovermuziek?’ vraagt Yasmin.

‘Ik kan niet toveren hoor,’ zegt de vrouw. ‘Ik ben gewoon de beiaardier van het dorp en ik maak muziek met de klokken in de toren.’

VERVOLG VOORLEESVERHAAL

Groep 1/2: Verhaal 4

Yasmin en Joep geloven niet dat ze niet kan toveren. 'Wie heeft de deur beneden dan open gedaan?' vraagt Joep.

'De deur?' zegt de beiaardier. 'Dat weet ik niet hoor. Ik zit hier boven, ik weet niet wat er beneden gebeurt. Was het de wind misschien? Willen jullie de klokken zien?'

De beiaardier neemt ze mee naar de klokkenzolder. Daar hangen hele grote en hele kleine klokken en alles daartussenin. 'Hiermee maak ik muziek,' zegt de beiaardier. 'Met mijn klavier.'

Ze neemt de kinderen weer mee naar haar kamertje en wijst op de rare piano met de houten stokken. 'Dat is mijn klavier,' zegt ze. 'Wat zal ik voor jullie spelen?'

Joep en Yasmin kijken elkaar aan. Wat moet de beiaardier spelen? Ze weten niks van klokkenmuziek!

'Waar houden jullie van?', vraagt de beiaardier. 'Welke muziek vinden jullie leuk?'

'K3!' zeggen de kinderen in koor.

De beiaardier knikt. 'Goed, gaan jullie maar naar beneden, dan speel ik K3 voor jullie.'

Yasmin en Joep gaan de lange, lange trap weer af. Als ze buiten op het pleintje staan, slaat de deur van de toren met een bons dicht.

En dan beginnen de klokken te spelen. En weer moeten de kinderen dansen, of ze willen of niet. De beiaardier speelt het ene na het andere liedje, en al gauw komen er andere kinderen, die ook gaan dansen. De kinderen trekken hun papa's en mama's en opa's en oma's mee en na een tijdje is het hele plein vol met dansende en draaiende en huppelende kinderen en grote mensen.

'Waar is het feestje?' gillen Yasmin en Joep.

'Hier is het feestje!' brult het hele plein.

Dan houdt de muziek plotseling op. Iedereen staat stil en kijkt verbaasd om zich heen. Wat is er nu gebeurd? Hebben ze echt allemaal zomaar staan dansen op het plein? Sommige grote mensen schamen zich een beetje. Maar dan begint de grote klok te luiden. *Boing... boing... boing... boing...* Eén... twee... drie... vier... het is vier uur. Tijd om naar huis te gaan!